

Αριθμ. Πρωτ. 589

Τερώτατε Μητροπολίτα Θεσσαλονίκης, ύπέροτιμε καί ἔξαρχε πάσης Θετταλίας, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ήμῶν Μετριότητος κύριε Ἀνθιμε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Τερότητι καί εἰρήνη παρά Θεοῦ.

«...Μετρεῖσθαι/

μέτροισι μεγάλοισι βίον πυκινόφρονος ἀνδρός».

(Γρηγορίου Θεολόγου, "Ἐπη εἰς ἑτέρους. Ποίημα Δ', Παρά Νικοβούλου πρὸς τὸν πατέρα. PG 37, 1512).

Αἰδέσιμος ἡ ἡμέρα καί εὐφρόσυνος λίαν καί ἄνθεσι κοσμεῖσθαι ἀξία ὅτι Ἀνθιμος ὁ πολιός Τεράρχης, ὁ τῶν Θεσσαλονικέων ποιμήν καί τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως πνευματικός καί οὐχί μόνον εὐεργέτης, ἕορτήν καί ἐπέτειον ὀνομαστηρίων ἄγει, ὡς ὡν τοῦ Νικομηδείας φερώνυμος, τοῦ ἱερομάρτυρος. Αἰδέσιμος καί εὐφρόσυνος καί συγκινήσεως ἔμπλεως ἐν ταύτῳ ὅτι ὁ ἐν Μακεδονίᾳ τά νῦν καί ἐν Θράκῃ τό πάλαι τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διακονήσας μετ' ἀφοσιώσεως οὐ τῆς τυχούσης, ὥριμος νοῦς, εὐχύμονς καρπούς τῷ γεωργίῳ τοῦ Κυρίου ἀποδούς, ἔκουσίως τῆς ἐνεργοῦ διακονίας ἀπέρχεται, ἐν σοφίᾳ ἀντιλαμβανόμενος ὅτι «καιρός παντὶ πράγματι».

Ἀπέρχεται ὁ τίμιος γεωργός, ὁ ἐνσυνειδήτως τῷ Κυρίῳ δουλεύσας, οὐχί δυσθυμῶν ἀλλά χαίρων, ἐπειγόμενος τούς οἰκείους γεύσασθαι καρπούς τῶν μεγάλων καί ἐγκόπων μόχθων, ἀγώνων καί προσπαθειῶν αὐτοῦ. Καί τίς ὁ καρπός τοῦ ἀγωνιθεσίου μιᾶς τοιαύτης πολυπλάγκτου διακονίας εἰ μή ἡ ἡσυχος καί ἀτάραχος συνείδησις ὅτι πᾶν τό χρειῶδες ἐπετελέσθη; Τίς ὁ προορισμός μιᾶς πολυκυμάντου ἐν τῇ ἀγίᾳ ἱερωσύνῃ ζωῆς εἰ μή ὁ τῆς ἡσυχίας λιμήν ὁ εὔδιος; Καί τί τό κρείττον ἀνδρός τό ζῆν ἀφιερώσαντος εἰς Χριστόν ποιμένος καταστάντος ἀνυστάκτου, εἰ μή τό παραδιδόναι Αὐτῷ τά κατά πνεῦμα ἵνα συνεχίσωσιν ἐπί τοῖς ἐκείνου βήμασι καί ρήμασι τό κηρύττειν Χριστόν καί Γένος;

Τούτων ἀπάντων ἔνεκεν ἐπετάσθη καί ἡ ἀδελφική φωνή ἡμῶν ἐκ τῆς Βασιλευούσης εἰς τήν συμβασιλεύουσαν, φωνή δρωμένη διά χάρτου καί μέλανος, διά τῶν μετά χεῖρας Πατριαρχικῶν ἡμῶν Γραμμάτων, ὥστε νά συγχαρῇ τῇ ὑμετέρᾳ πολιᾳ Τερότητι, ἀγιε ἀδελφέ, ἐπί τοῖς ὀνομαστηρίοις ἀλλά καί ἐπί τῇ διακριτικῇ ἀποφάσει ἵνα παραδώσητε τήν σκυτάλην εἰς τήν νέαν γενεάν, εἰς τό μέλλον, διατηρῶν τήν πεποίθησιν ὅτι ἐν παντὶ καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ καί καταστάσει, ὁ δοῦλος Χριστοῦ παραμένει ἐπί τῶν πνευματικῶν ἐπάλξεων οὐ πανόμενος ποιεῖν καί ἐφησυχάζων ἀκόμη τό ἀνώτερον: τό μνημονεύειν Θεοῦ καί ἐκζητεῖν τό ἔλεός Του.

Ἡλθομεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Θεσσαλονίκην γραφίδι τιμῆς καί ἀγάπης, ἵνα εὐχαριστήσωμεν ὑμῖν, Τερώτατε, ὅτι ἐποιμάνατε δύο ἐκ τῶν ἐν

Ἐλλάδι εὐλογημένων Ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου ἡμῶν ἐν πιστότητι καὶ θυσίαις πολλαῖς, κοπιάσας σπουδαίως διά τε τήν ύλικήν εὐημερίαν, διά τήν τοῦ γήρως περίθαλψιν, διά Ναῶν, Μονῶν καὶ Ἱδρυμάτων οἰκοδόμησιν, τῶν ἐν σπουδαῖς τήν στέγασιν, διά τάς τῆς Παιδείας ὑποθέσεις, τῶν ἀνημπόρων τόν κουφισμόν, τῶν ὀρφανῶν τήν φροντίδα, τοῦ κλήρου τήν κατάρτισιν, ἀλλά κυρίως διά τοῦ πνεύματος τήν αὔξησιν καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν τήν ἄγρυπνον ἐπιστασίαν. Ἐν ἐλεημοσύναις πολλάκις, ἐν ἀγαθοεργίαις περισσοτέρως, ἐν εὐαισθησίᾳ διά τά κοινωνικά προβλήματα, ἐν ἀγάπῃ ἀδιακρίτῳ πρός τόν πάσχοντα ἀδελφόν, ἐν πολλοῖς καὶ βεβαίοις περί ὧν ἡ πρᾶξις καὶ ἡ θεωρίας ἐπίβασις ἀδιαψεύστως μαρτυροῦσι.

Ἐκοπιάσατε διά τήν κληρουχίαν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐάν καὶ σιωπήσωμεν ἡμεῖς, τά ἔργα ὁμιλοῦν, καὶ Ἐβρος καὶ Θεσσαλονίκη ὁμολογοῦν τήν γενομένην ὑπό τῆς ὑμετέρας προνοίας εὐεργεσίαν. Διό καὶ δικαίω ἐπαίνω καὶ τῇ ὀλιθύμῳ Πατριαρχικῇ ἡμῶν εὐαρεστείᾳ καταστέφομεν τήν ἐν Χριστῷ λευκανθεῖσαν τιμίαν κεφαλήν ὑμῶν, ἀπεκδυομένην τήν Γρηγορίων, Ἰωακείμ, Συμεών καὶ Παντελεήμονων μίτραν ἢ μᾶλλον τόν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ ἐν φόβῳ Θεοῦ ποιμαίνειν τόν Χριστώνυμον καὶ ἀναβοῶμεν μετά πάντων τό «Ἄξιος! Άξιος, φίλτατε ἄγιε ἀδελφέ καὶ ἄξιος ὁ πνευματικός ὑμῶν μισθός τῆς ἀπολύτου παραδόσεως εἰς τήν Πρόνοιαν καὶ τό ἄφατον ἔλεος τοῦ Μεγάλου Αρχιερέως καὶ Αρχιποίμενος Χριστοῦ.

Αὐτοῦ ἡ εὐλογία, ἡ δύναμις καὶ τό κράτος εἴησαν ἐν τῷ τοῦ βίου ὑπολοίπῳ ράβδος δυνάμεως, βακτηρία καὶ ὑποστηριγμός. Πάντα ἐπράξατε πρός δόξαν Θεοῦ, πάντα πρός δόξαν Θεοῦ γινέσθω! Εἴη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπό τοῦ νῦν καὶ ἔως τοῦ αἰώνος!

βκγ' Σεπτεμβρίου γ'

Αρχιερέως ἀριθμού ἦν Χειρός Αδερφός